

A Bizottság képviselőjében Loretta Dormal Marino bemutatta a javaslat hátterét. A hátrányos helyzetű területek támogatása 1975-ben került bevezetésre, három kategóriát meghatározva: a hegységek, a köztes térségek és a konkrét hátrányokkal küzdő térségek fogalmát. A köztes régiókra vonatkozóan a Számvevőszék jelentése 2003-ban megállapította, hogy a tagállamok körülbelül 114 különböző mutatót használnak e területek definiálásakor, amely rendszert a 90-es évek elején felül kellett volna vizsgálni. A felülvizsgálatra a tagállamok ellenállása miatt nem került sor. A Számvevőszék javaslata szerint megfelelő mutatócsoportot kell kidolgozni, illetve felül kell vizsgálni a túlzott kompenzációt is.

A Közös Agrárpolitika 2007-2013 közötti időszakának reformja keretében a Bizottság javaslatokat dolgozott ki azzal a céllal, hogy a nemzeti besorolás helyett közösségi besorolási rendszert alakítson ki, amely elsősorban olyan termelékenységi mutatókat vesz alapul, mint az állatállomány sűrűsége, a legelők nagysága és egyéb tényezők. Ebben az időpontban közösségi szinten a Bizottság ezekkel az adatokkal rendelkezett. A számítások ugyanakkor azt is jelezték, hogy ezen mutatók alapján a korábban hátrányos helyzetű régióként definiált térségek 60 százalékkal csökkentek volna, ami a tagállamok körében heves ellenállást váltott ki.

Amikor a Tanács 2005-ben elfogadta a vonatkozó rendeletet, úgy döntött, hogy hatályban tartja az érvényes rendszert, azonban felkérte a Bizottságot, hogy végezze el a felülvizsgálatot és terjessze elő a 2010-től életbe lépő javaslatát a jövőbeli támogatások rendszerére vonatkozóan. Mivel a Tanács a szocioökonómiai kritériumokat elvetette, a Bizottság a 2005 és 2008 közötti időszakban arra törekedett, hogy közös biofizikai kritériumokat alakítson ki.

A közös éghajlati illetve talajra vonatkozó mutatószámok kidolgozásával a Közös Kutatóközpontot bízta meg. Ennek eredményeképpen egy egyértelmű, összehasonlítható, minden tagállam esetében alkalmazható, valamint a haszonnövényektől független rendszer jött volna létre. A szakértői csoport 8 talajra, és éghajlatra vonatkozó kritériumot azonosított, valamint meghatározott egy küszöböt is, amely alatti területek komoly korlátozással néznek szembe. Ezen kritériumokat a tagállamokkal is részletesen megvitatták, majd arra a megállapításra jutottak, hogy az adatokat csak nemzeti szinten lehet összegyűjteni. Ez a Bizottság számára szabott 2010-es határidőig nem volt teljesíthető.

A Bizottság 2009-ben közleményt adott ki, amely felvetette egy új besorolási rendszer lehetőségét. A legfőbb kritériumok alapja az éghajlati és a talajtényezők voltak. Ezt követően a Tanács következtetéseket fogadott el, amelyben felszólította a tagállamokat, hogy a biofizikai

kritériumokat alkalmazzák, illetve hajtsák végre a finomhangolási mechanizmust.

A tagállamok és a Bizottság között számos kétoldalú egyeztetésre került sor, amely a kritériumok tesztelésére irányult. A vonatkozó adatokat minden egyes ország eljuttatta a Bizottsághoz, amelyek alapján bebizonyosodott, hogy a biofizikai kritériumok alkalmazása átlátható, összehasonlítható, és hiteles, objektív mechanizmust tesz lehetővé.

A kritériumok a Közös Agrárpolitika jelenlegi reformcsomagjának is fontos részét képezik. Ami e területek jövőbeli támogatását illeti, a Bizottság 2010. novemberi közleményében már kifejtette, hogy a KAP egyik célja a hátrányos helyzetű területek termelési nehézségeinek kompenzálása. A közlemény leszögezi, hogy a kifizetések terület alapú támogatásként jelennének meg, kiegészítve a második pillér keretében nyújtott pénzügyi forrásokat.

A vitában **Dorfmann** élesen bírálta a Bizottságot, mivel a Parlament véleményét nem vették figyelembe.

Jeggle hozzátette, elfogadhatatlan, hogy bizonyos tagállamokban teljesen új rendszert kelljen bevezetni.

Jahr

és

Dess

is nyomatékosította, hogy a biofizikai kritériumok nem megfelelőek a rendszer kialakításához, amelyek

Dantin

szerint a ultraperiférikus területeket teljes mértékben figyelmen kívül hagyják.